

[Rager.]

peges som Repræsentanter for Handels- og Finansministeriet, er Embedsmænd i de paagældende Ministerier, og jeg vil da gerne spørge den højtærede Handelsminister, om der gives Honorar til disse Embedsmænd for Beskæftigelsen med disse Sager, idet jeg i saa Tilfælde vil finde, at dette er ikke helt rigtigt.

Jeg kan nemlig ikke se rettere, end at det Arbejde, der kræves dér, er et Arbejde, som naturligt maa høre ind under de paagældendes Embedspligt, i hvert Fald maatte det kunne kræves knyttet dertil; og hvis jeg kan se blot den mindste fremstrakte Lillefinger fra den højtærede Handelsminister paa det Omraade, jeg her har rørt ved — hvis der altsaa er en anden Praksis gældende —, vil jeg være meget villig til, at vi i Lovforslaget vel indføjer, at Udgifterne bevilges paa Finansloven, men tillige at dette Hverv for Embedsmænd fra de paagældende Ministerier, som maatte blive udnævnt dertil, betragtes som en Del af deres Embedspligt.

Oluf Pedersen: Det foreliggende Lovforslag skal fremme danske Erhvervsinteresser. Ser man nøjere til, bestaar dette „Fremme“ i, at Staten laaner Penge ud for yderligere at faa Erhvervslivet gældbundet samt i Statsindgreb over for dansk Erhvervsliv.

Dette Lovforslag er for saa vidt et udmærket Udtryk for Regeringens merkantilistiske Politik, stik modsat al sand Liberalisme. I tidligere merkantilistiske Perioder prøvede man ogsaa paa at skabe Orden og Plan gennem Statsindgreb. Man lavede Told, Importreguleringer, Statsstøtte til Erhvervslivet o. s. v., og man fik dengang samme Resultat, som vi ogsaa ser, man faar nu, nemlig det, at jo mere Staten griber ind over for Erhvervslivet, jo værre er det blevet.

Staten hjælper Erhvervslivet til Gæld, ja, den har endog saa travlt med det; at det ærede Medlem Hr. Rager beklagede, at Haandværkerne ikke var tilstrækkeligt glade for de 100 000 Kr., som han vilde laane ud til dem. Nu ved det ærede Medlem Hr. Rager maaske ikke, at 100 000 Kr. er ikke stort mere, end der skal til for at bygge et eneste Hus. Og dette med, at det skulde slide paa Nerverne at opnaa Kredit ad den sædvanlige Vej, forstaaer jeg ikke. Dette vilde vist i højere Grad blive Tilfældet, hvis Haandværkerne skulde vente paa Statsstøtten, inden de begyndte at bygge Huset.

Reelt er Forholdet det, at den Støtte, man her giver Haandværkerne, er blot et Forsøg paa at lave et meget nødvendigt radikalt Valgnummer, idet man vil prøve paa at købe Haandværkerne ved Hjælp af Statsmidler. Forholdet er jo det, at Staten her hjælper gennem Gæld, og at Staten hjælper Erhvervslivet gennem en mægtig Skatteplyndring, hvorved Halvdelen af alt, hvad Produktionen frembringer, skal erlægges i Form af Skatter, og at man saa giver Folk en lille Smule af deres Penge igen.

Det er givet, at naar man laver Skattesystemet saadan, at man lægger Skatterne ind i Omsætningen, skal man skabe store Vanskeligheder for Erhvervslivet, som gør det nødvendigt at træffe Foranstaltninger til Fremme af danske Erhvervsinteresser. Det reelle Forhold er, at det netop er ved Hjælp af Rigsdagens Arbejde, man har halveret Købeevnen og derigennem skabt Vanskeligheder for dansk Erhvervsliv. Man har lavet det saadan, at naar en Mand faar 2 000 Kr. i Løn, faar han, naar han skal ud og købe for Pengene, kun Varer til 1 000 Kr. med det Resultat, at han ikke faar, hvad han trænger til, og med det Resultat, at Købeevnen svækkes. Derigennem faar man ganske naturligt Arbejdsløshed og Vanskeligheder for Erhvervslivet.

Naar jeg ser paa et Lovforslag som dette, finder jeg Grund til at komplimentere den højtærede Handelsminister, fordi Lovforslaget vidner om Regeringens Evne til at stikke Folk Blaar i Øjnene, men det bringer ingen Løsning af Kriseproblemet. Det er ikke den Slags Love, Erhvervslivet trænger til. I Stedet for burde man, naar man vil tjene dansk Erhvervslivs Interesser, fjerne Skatter, foretage Rentenedsættelser, fjerne Monopoler og Statsindgreb og øge Købeevnen ved at give Frihed for Produktion og Afsætning. Gjorde man det, saa hjalp man dansk Erhvervsliv, saa kunde det klare sig selv. Det var en Ting, som ikke mindst en Handelsminister burde have Opmærksomheden henvendt paa.

Men at man tror, at man kan hjælpe Erhvervslivet ved Foranstaltninger som disse, der yderligere udvider den Gæld, man har, som i Forvejen er meget for stor, vidner efter min Opfattelse om, at Regeringen fuldkommen mangler Overblik over, hvad der trænges til, og er uden Evne til at løse Kriseproblemet. I Stedet for at foretage de Foranstaltninger, der burde gennemføres, gør man det stik modsatte. For hver Dag, der gaar, øger man